

Robert Vannoy , Major Prophets, Wykład 8

Izajasz 11:1-9, Różnice w podejściu do Izaj. 11:6-9

Recenzja Izajasza 10

Wciąż jesteśmy w Księdze Immanuela, czyli Izajasza 7-12. Zakończyliśmy rozdział 10 pod koniec ostatniej godziny, więc dziś rano przechodzimy do rozdziału 11. Pamiętajcie, że rozdział 10 zakończył się wycięciem, można powiedzieć, lasu asyryjskiego. To jest na końcu język przenośny, ale od wersetu 28 widać postęp Asyryjczyków od miasta do miasta, aż dotarli do Jerozolimy w wersecie 32: „On potrząśnie ręką na górę córki Syjonu, na wzgórzu Jerozolimy.” Ale wtedy mamy interwencję Pana: „Pan zamknie łuk ze strachu, wysocy zostaną ścięci, a wyniośli zostaną poniżeni. Wyciął żelazem zarośla leśne; Liban upadnie od potężnego.” Zatem pod koniec roku 10 nastąpi wycięcie Asyrii.

Izajasz 11 – Nowy Pęd Stumpa Na początku 11 roku mamy kontrast w tym sensie: Asyria upadnie, aby nie powstać ponownie – do roku 612 p.n.e. Niniwa zostaje zniszczona. Asyrii już nie ma. Ale w przeciwieństwie do tego, Królestwo Dawida, które również zostaje zniszczone – Izrael udaje się na wygnanie – nie zostaje zniszczone, aby nigdy nie powstać; raczej wysyła nowy pęd. Pozostał kikut; ono wciąż żyje, dlatego w 11:1 czytamy: „Wyrośnie różdżka z pnia Jessego, wyrośnie odrośl z jego korzeni”. Chociaż sąd nadejdzie także na Judę i ponownie używając wyobrażenia drzewa, Juda zostanie ścięta, wciąż jest życie, a Pan posyła tę gałąź, ten pęd. Zatem lud Boży został ukarany, ale nie został całkowicie zniszczony, jak to miało miejsce w przypadku Asyrii.

Izajasz 11:2 Gałąź jest osobą mesjańską obdarzoną Duchem . 11:1 to bardzo dobrze znany werset w Starym Testamencie: „Wyrośnie laska z pnia Jessego”, co jest dość wyraźnym odniesieniem do mesjasza. Staje się to jaśniejsze, gdy dojdiesz do wersetu 2, ponieważ zobaczysz, że werset 2 mówi tak, jak gdyby ta laska i ta gałąź były osobą, i to osobą, która jest obdarzona mocą Ducha: „A Duch Pański odpocznie na nim Duch mądrości i rozumu, Duch rady i mocy, Duch wiedzy i bojaźni Pańskiej.” W miarę

przechodzenia przez rozdział wersety 2-10 opisują rezultaty pojawienia się tej gałęzi, co można podzielić na dwie dalsze sekcje: 2-5 mówią o jego wyposażeniu przez Ducha i jego działaniach oraz 6-10 opisują cechy charakterystyczne jego królestwa. Spójrzmy więc na rozdział mając na uwadze tę strukturę.

Powiązanie Bóstwa i Osoby Mesjańskiej Jak już wspomniałem, werset 2 mówi o obdarowaniu gałęzi przez Ducha. Jeśli cofniesz się wcześniej do Księgi Izajasza w 4:2, który, jak sugerowałem, należy rozumieć także w sensie mesjanistycznym, 4:2 brzmi: „Tego dnia Odrośl Pańska będzie piękna i chwalebna”, pamiętaj: „ a owoc ziemi będzie doskonały i wspaniały”. W 4:2 jest przynajmniej wskazówka dotycząca bóstwa; jest to Odrośl Pana, bóstwo nadchodzącego Mesjasza. Staje się to nieco wyraźniejsze w 7:14: „Dziewica pocnie i porodzi syna, i nadasz mu imię Immanuel, Bóg z nami”. Bóstwo z pewnością zostało ukazane w Izajaszu 7:14. A potem Izajasz 9:6: „Bo nam zostało dane dziecko i będą go nazywać Cudownym, Doradcą, Bogiem Mocnym”, z pewnością tam bóstwem. Zatem w 4:2, 7:14, 9:6 – z których wszystkie są mesjańskie – masz ideę bóstwa.

Izajasz 11:2-3 6 Aspekty mocy Ducha i sprawiedliwego sądu Bóstwo tutaj w 11:1 nie jest tak bardzo widoczne lub podkreślone, ale co jest tutaj podkreślone, to jego napełnienie Duchem Świętym – jego napełnienie Duchem Świętym Ducha i sprawiedliwość jego czynów. Zatem obraz nadchodzącego Mesjasza zaczyna się wypełniać. Zauważyliście, że w wersecie 2 jest sześć różnych aspektów mocy Ducha Świętego. Nie będę poświęcał im czasu, ale Duch mądrości i zrozumienia, Duch rady i mocy, Duch wiedzy i bojaźni Pańskiej – pogrupowane w dwa, dwa, dwa, ale sześć całkowitych aspektów moc Ducha.

A potem werset 3, o sprawiedliwości jego sądów: „Duch obdarzy go szybkim zrozumieniem w bojaźni Pańskiej i nie będzie sądził według wzroku oczu ani upominał według słyszenia uszu, ale będzie sprawiedliwie sądzi ubogich”. To nie jest powierzchowna ocena; nie jest to sąd na podstawie wyglądu i wzroku. „Lecz w

sprawiedliwości będzie sędził biednych i sprawiedliwie upominał cichych na ziemi, i uderzy ziemię różgą swoich ust”. Zatem werset trzeci mówi o słuszności jego sądu. Jana 2:25 mówi o Chrystusie, że wiedział wszystko, co było w człowieku, i ten sam aspekt jego mocy, który mamy tu na myśli.

Izajasz 11:4 Sprawiedliwy władca   Werset czwarty jest jedynym wersem, który mówi o jego poczynaniach, a kiedy czytasz werset czwarty, rzeczy, o których jest mowa, wydają się być raczej cechami charakterystycznymi potężnego władcy niż nauczyciela. Werset czwarty zdaje się koncentrować na rzeczach, których Chrystus tak naprawdę jeszcze nie dokonał. Przyszedł podczas swego pierwszego adwentu jako cierpiący sługa, jako nauczyciel; przyjdzie podczas swego drugiego przyjścia jako władca. Widzicie, werset czwarty mówi: „W sprawiedliwości będzie sędził biednych i sprawiedliwie upominał pokornych na ziemi, i uderzy ziemię różgą swoich ust, a tchnieniem swoich warg zabije niegodziwych, ” i myślę, że to, co mamy przed oczami, to rzeczy, które będą miały miejsce podczas Jego Drugiego Przyjścia, a nie Jego Pierwszego Przyjścia. Myślę, że zrozumienie tego wersetu potwierdza 2 Tesaloniczan 2:8, gdzie Paweł czyni aluzję do tego wersetu, gdy mówi: „A wtedy objawi się ten niegodziwiec, gdy Pan zniszczy duchem swoich ust i zniszczyć blaskiem swego przyjścia.” Paweł patrzy w przyszłość wykraczającą poza swoje czasy i w pewnym momencie w przyszłości mówi: „Objawi się niegodziwy, którego Pan zniszczy duchem [tzn. tchnieniem] ust swoich”. Zatem Paweł widzi zabicie niegodziwca tchnieniem jego ust, jego warg, jako coś, co jeszcze nie miało miejsca za jego czasów.

Izajasz 11:4 – Zniszczony Zły [2 Tes. 2:8; Obj. 19:11-21]   Myślę, że cytat Pawła na ten temat pomaga nam także w inny sposób: kiedy czytasz w ostatnim zdaniu 11:4 : „Tchnieniem warg zabije bezbożnego – zabije niegodziwy” – po angielsku, co sugeruje, że zabije każdego, kto jest niegodziwy. „On zabije niegodziwych” Wyrażenie to brzmi jak zbiorowość, ale niekoniecznie, chociaż można je rozumieć jako zbiorowość w taki sposób, w jaki jest sformułowane w języku angielskim. W języku angielskim

przymiotnik używany jako rzeczownik oznacza liczbę mnogą. Zatem „zabije bezbożnego”. Ale interesującą rzeczą jest to, że kiedy Paweł nawiązuje do tego wersetu, używa liczby pojedynczej i mówi o czymś, co miało się wydarzyć w przyszłości, w stosunku do jego czasów, czasów Pawła. Mówi: „Wtedy objawi się niegodziwiec, którego Pan zniszczy duchem ust swoich”. „Zły” – w języku hebrajskim pozwoliłby na to w obu przypadkach, zarówno w liczbie pojedynczej, jak i mnogiej – ale Paweł wyraźnie czyni to w liczbie pojedynczej, a „Zły” w języku greckim, znajduje się tam aluzja Pawła do tego wersetu to greckie słowo *anomos* i wyraźnie wskazuje, że mowa o konkretnej osobie – o tym bezprawnym, „Złym”. Następnie król Jakub tłumaczy to jako: „Objawi się niegodziwy, którego Pan zniszczy duchem ust swoich”. „Duch jego ust” w języku greckim oznacza *pneumati*, w języku hebrajskim *ruah*. Król Jakub mówi tam: „Tchnieniem swoich warg”. Myślę, że lepiej byłoby zachować *pneumati* jako „oddech”, należy przetłumaczyć „pneumatyczny”, ponieważ pojawia się w obu miejscach w ten sam sposób. Można to słowo równie dobrze przetłumaczyć jako „tchnienie, duch, wiatr” – ale lepiej byłoby zachować spójność. Ale myślę, że główną rzeczą w nowotestamentowej aluzji do 11:4 jest to, że prowadzi nas to do jasnego zrozumienia wersetu czwartego jako odnoszącego się do czegoś, co jest jeszcze przyszłością, przyszłością do czasów Pawła i przypuszczalnie wtedy jeszcze przyszłością, przyszłość naszych czasów – kwestia Antychrysta.

Jest to również możliwe, jeśli chodzi o aluzję – jest mniej jasna, a sformułowanie nie jest tak jednoznaczne – ale jeśli przejdziesz do 19. rozdziału Objawienia, zauważysz w fragmencie zaczynającym się od wersetu 11: „Widziałem niebo otwarte; oto koń biały, a Ten, który na nim siedział, nazywany był wiernym, prawdziwym i sprawiedliwym. On sądzi i toczy wojnę. Jego oczy były jak płomień ognia” i tak dalej...

W wersecie 15 Jan mówi: „A z ust jego wychodzi ostry miecz, aby nim miał bić narody i rządzić nimi laską żelazną”. Mamy taką koncepcję ust Pana, a to, co wychodzi z ust, zabije niegodziwców – tutaj jest to liczba mnoga, są to narody – „I będzie ich rządził laską żelazną” – podobna koncepcja, i na pewno fragment Izajasza – nie ma tu bezpośredniego cytatu – ale fragment Izajasza mógł znajdować się w tle tego, co jest

powiedziane w Objawieniu 19:15 – tak, jest w liczbie mnogiej, jest w liczbie mnogiej. Werset 21 mówi: „A ostatek został zabity mieczem siedzącego na koniu, którego miecz wychodzi z jego ust, i całe ptactwo nasyciło się ich ciałami”, ale myślę, że Tesaloniczan nawiązanie do Izajasza 11:4 jest z pewnością znacznie jaśniejszy niż w Objawieniu 19.

Izajasz 11:6-9 Charakter Jego Królestwa

OK, więc pierwsza część, 2-5, opisuje jego wyposażenie przez Ducha i jego działania. Wersety 6-9 opisują charakter jego królestwa. Wersety 6-9 to dobrze znany fragment Księgi Izajasza 11: „Wilk zamieszka z barankiem, lampart położy się z kozłębem, cielę, lwiatko i tuczne bydło razem, a małe dziecko będzie je prowadzić ; i krowa i niedźwiedź będą się pasć, ich młode będą leżeć razem; lew będzie jadł słomę jak wół; i dziecko ssące będzie się bawiło w norze bolenia, a dziecko odstawione od piersi położy rękę na jaskini żmii – nie będą szkodzić ani niszczyć na całej mojej świętej górze; bo ziemia będzie pełna poznania Pana, jak wody pokrywają morze”. Charakter jego królestwa 6-9:9 podsumowuje fakty, jak można powiedzieć; dziewięć mówi: „Nie będą szkodzić ani niszczyć na całej mojej świętej górze; bo ziemia będzie pełna poznania Pana, jak wody pokrywają morze”.

Wydaje mi się, że dziewięć sugeruje, że obraz ten przedstawia usunięcie niebezpieczeństwa zewnętrznego, spowodowanego panowaniem Mesjasza – tak, usunięcie niebezpieczeństwa zewnętrznego spowodowanego panowaniem Mesjasza. „Nie będzie szkodził ani niszczył, bo ziemia będzie pełna poznania Pana”. Wydaje się, że odnosi się to tutaj do tego samego okresu, o którym mowa w Księdze Izajasza 2:2-4, kiedy to „Miecze zostaną przekute na lemiesz” i kiedy w równoległym fragmencie Micheasza jest napisane: „Każdy będzie siedzieć pod własną winoroślą i drzewem figowym; nie będzie niczego, co mogłoby ich bać” – usunięcie niebezpieczeństwa zewnętrznego. Bóg mówi, że nadejdzie czas na tej ziemi, kiedy nikt nie będzie musiał obawiać się krzywdy spowodowanej atakiem z zewnątrz, i że czas ten zostanie ustanowiony przez tego władcę, który ma nadejść, tego boskiego władcę.

Izajasz 11:6-9 i Tysiąclecie Teraz, powiedziawszy tak wiele, pozostaje pytanie, a to pytanie brzmi: jak rozumiemy specyfikę wersetów 6-9? Czy należy to rozumieć dosłownie? A może jest to obrazowe? Wilk mieszkający z barankiem, lampart z koźlęciem, krowa i niedźwiedź będą się żywić – wszystkie te specyfiki. Wydaje mi się, że niezależnie od tego, czy potraktujemy to w przenośni, czy dosłownie, trudno zaprzeczyć, że mówi nam o czasie, w którym niebezpieczeństwo zostało usunięte i panują warunki zewnętrznego pokoju i bezpieczeństwa; zdaje się, że o to właśnie chodzi. Myślę, że można to zrozumieć, nawet jeśli jest to przenośny opis czasu, w którym niebezpieczeństwo zostało usunięte, a panuje pokój i bezpieczeństwo. Okres ten zwykle nazywa się Tysiącleciem, co wynika z 20. rozdziału Objawienia, w którym wskazano, że Szatan będzie związany na 1000 lat.

Osobiście nie jestem pewien, czy przesunąłbym tysiąc lat; to też może być liczba przez długi okres czasu. Nie wiem, czy musi to być dokładnie tysiąc lat, szczególnie w tego rodzaju literaturze, literaturze apokaliptycznej, ale na pewno długi okres pokoju i bezpieczeństwa – może tysiąc lat, może liczba przez długi okres czasu. Izajasz nie podaje długości tego okresu; on po prostu mówi, że nadejdzie czas, kiedy ten pręt z pnia Jessego będzie rządził i kiedy zostaną wprowadzone te warunki.

3 sposoby interpretacji Izaj. 11:6-9 Wracając do kwestii dosłowności lub przenośni, spójrz na stronę 14 wyboru cytatów. Mam tu kilka akapitów od Johna Oswalda. Wydaje mi się, że to Oswalt, nie jestem pewien. To jest tom Nowego Międzynarodowego Komentarza do Izajasza, rozdziały 1-39. Wyszedł kilka lat temu – z tego, jak go używałem, wydaje się całkiem niezły. Ale zwróć uwagę na to, co on tutaj mówi: „Istnieją trzy sposoby interpretacji takich stwierdzeń” – i mówi o tych wersach 6-9. „Pierwszy jest dosłowny: szukanie dosłownego spełnienia słów. Chociaż taka interpretacja jest możliwa, fakt, że mięsożerność lwa ma fundamentalne znaczenie dla tego, czym jest lew i że dosłowne wypełnienie proroctwa wymagałoby zasadniczej zmiany natury lwa, sugeruje, że zamierzona jest inna interpretacja. Trzeba więc rozważyć stwierdzenia Starego Testamentu na temat Mesjasza w ich nowej interpretacji przez Kościół. Mówi

więc: 1) Pierwszy sposób jest dosłowny.

Drugi sposób interpretacji jest spirytystyczny: zwierzęta reprezentują różne stany duchowe w stanach istot ludzkich – innymi słowy, nawet nie mówisz o zwierzętach. Chociaż pozwala to uniknąć problemów z dosłownym wypełnieniem, wprowadza szereg innych problemów, z których głównym jest brak w tekście jakichkolwiek kontroli tego procesu; zatem znalezienie odpowiedników zależy wyłącznie od pomysłowości egzegetów, wbrew 5:1-7, to jest fragment, w którym Izrael jest jak winnica, gdzie zgodność jest wyraźnie wskazana.

Trzecim sposobem interpretacji tego fragmentu i innych podobnych jest interpretacja figuratywna. Z tego podejścia można wyciągnąć wniosek, że zastosowano rozszerzoną figurę retoryczną, aby przedstawić jedną nadrzędną kwestię: mianowicie, że za panowania Mesjasza usunięte zostaną obawy związane z niepewnością, niebezpieczeństwem i złem; nie tylko dla jednostki, ale także dla świata. (Zobacz List do Rzymian 8:19-21, gdzie stworzenie męczy się i wzdycha.) To, w jaki sposób Bóg może to zrobić w swojej nieskończonej kreatywności, należy do niego, ale możemy z ufnością wierzyć, że tak uczyni – zatem to, co sugeruje Oswalt, jest można to zrobić na trzy sposoby. Decyduje się na tę trzecią opcję. Zwróć uwagę na różnicę pomiędzy jego podejściem „spirytualnym” a podejściem „figuratywnym”, jak je określa.

A teraz kilka komentarzy na ten temat: jeśli potraktujecie ten fragment dosłownie, z pewnością macie przedstawioną ideę, której nie ma ani w Izajaszu 2, ani w Micheaszu 4 – jest to idea, że stworzenie zwierzęce będzie miało udział w tych warunkach pokoju i bezpieczeństwa w sposób, który radykalnie zmieniłby ich zachowanie, a może nawet fizjologię. Niektórzy sugerują, że jest tu mowa o powrocie do warunków panujących w Ogrodzie Eden przed Upadkiem w grzech, co jest interesującą koncepcją. We wczesnych rozdziałach Księgi Rodzaju znajdujemy informację, że wszystkie te zwierzęta zostały przyprowadzone do Adama, a on nadał im imiona; nic nie wskazuje na wrogość między Adamem a zwierzętami lub między zwierzętami a zwierzętami, chociaż nie ma tam zbyt wielu szczegółów; jest tylko powiedziane, że Pan ich przywiódł i Adam nadał im imię, i nie znalazł się wśród nich nikt podobny do niego, i wtedy została stworzona Ewa.

Wydaje się to dość atrakcyjne; jeśli jednak rozumiesz to w ten sposób, pojawia się kwestia śmierci w królestwie zwierząt przed Upadkiem w grzech. Czy w królestwie zwierząt istniała śmierć przed upadkiem w grzech? Wydaje mi się, że gdy zastanowisz się nad tym pytaniem, wydaje mi się całkiem prawdopodobne, że przed upadkiem w grzech w królestwie zwierząt była śmierć.

W twojej bibliografii, jak sądzę w tym momencie, na dole strony drugiej znajduje się książka Daniela Wonderly'ego *God's Time Records in Ancient Sediments*. Jestem pewien, że jest w bibliotece, prawdopodobnie także w księgarni. W książce tej znajduje się dodatek, na stronach 236-240, zatytułowany „Problem śmierci przed upadkiem”. Opowiada o tym szczegółowo i myślę, że stanowi dobry powód do wniosku, że przed Upadkiem w królestwie zwierząt istniała śmierć. Sama śmierć w królestwie zwierząt nie była częścią przekleństwa, jeśli chodzi o skutki ludzkiego grzechu. Wiesz, Rzymian 5 mówi, że przez grzech jednego człowieka śmierć weszła na świat – śmierć przez grzech; wydaje się to odnosić do rasy ludzkiej, niekoniecznie do królestwa zwierząt.

Widzisz, jeśli chcesz powiedzieć, że w królestwie zwierząt nie było śmierci, co powiesz na to – może to zabrzmieć głupio, ale musisz o tym pomyśleć – co powiesz o tym, kiedy słoń poszedł do strumienia lub basenu, żeby się napić, i nadepnął na jakieś owady, które rosły w trawie itd.: musiały zostać zmiżdżone. Co powiesz na wieloryby, które pochłaniają cały ten plankton i utrzymują się przy życiu? Wiesz, to woda przepływa przez te urządzenia przypominające sito, jakkolwiek się je nazywa. Cały łańcuch pokarmowy opiera się na żerowaniu jednego organizmu na drugim i, moim zdaniem, niekoniecznie należy to postrzegać jako część Upadku. Gdyby tak było, pojawiłoby się mnóstwo innych pytań, dlatego uważam, że należy zachować ostrożność przy naciskaniu na szczegóły tej kwestii. Możemy zadać wiele pytań, na które trudno odpowiedzieć w tym obszarze. Byłbym zatem skłonny zgodzić się z Oswaltem, że mamy tu do czynienia z przenośniową interpretacją, która mówi o warunkach usunięcia zewnętrznego zagrożenia lub z tych wszystkich szczegółów, z jednego punktu, wynika, że nie ma powodu się bać – zostanie to usunięte.

Izajasz 11:6-9 Z perspektywy postmilskiej Ale spójrzmy na inne pytanie: jak interpretatorzy postmil i a-mil rozumieją wersety 6-9? Aby zapoznać się z poglądem postmilitarnym, przejdź do strony 11, gdzie wzięłem tutaj kilka akapitów z komentarza Josepha Addisona Alexandra na temat prorocत्व Izajasza – był on postmilitarny. Mówi: „Większość pisarzy chrześcijańskich, starożytnych i współczesnych, w tym Aben Ezra i Majmonides wśród Żydów, wyjaśnia to prorocत्व jako całkowicie metaforyczne i opisujące pokój, którym będzie się cieszyć lud Boży. Innymi słowy, w obecnej dobie szerzenia Ewangelii. Jest to metaforyczny opis pokoju, którym lud Boży będzie się cieszyć w nowej dyspensacji. Aleksander kontynuuje: „, Coeceius i Clericus odnoszą ten fragment do zewnętrznego pokoju między Kościołem a światem, ale powszechnie uważa się, że jest on”, zauważcie, „opisowy zmiany dokonanej przez chrześcijaństwo w samych niegodziwych ludziach. Vitringa nadaje specyficzne znaczenie każdej postaci w krajobrazie, sprawiając, że baranek, cielę i tuczna bestia oznaczają kolejne etapy postępu chrześcijanina. Lew [przedstawia] otwartych wrogów, lampart bardziej zamaskowany, wilk zdradliwy i złośliwy, małe dziecko ministrem – małe dziecko ich poprowadzi; to zdjęcie ministra.

„ Tego rodzaju eksponowanie nie tylko psuje piękno, ale zaciemnia prawdziwe znaczenie prorocтва. Kalwin i Hengstenberg przypuszczają, że fragment ten zawiera obietnicę przyszłej zmiany w materialnym stworzeniu, innymi słowy, nie tylko w ludziach, którzy odpowiedzieli na Ewangelię, ale w materialnym stworzeniu – przywracając je do pierwotnego stanu (Rzymian 8: 19-22), podczas gdy zgadzają się z innymi autorami co do konkretnych skutków prawdziwej religii jako głównego tematu wersetu 7, gdzie jest napisane: „Krowa i niedźwiedź będą pasć... i tak dalej” Lew i wół będą jeść słomę... „,„ Aleksander zauważa: „, Witringa realizuje swoją alegoryczną hipotezę, czyniąc krowę przedstawicielem chrześcijan, którzy doszli do punktu dawania i otrzymywania pouczeń, dawania mleka i jego picia. Przeprasza za użycie słomy jako symbolu Bożej prawdy, czyli Ewangelii, uzasadniając to tym, że jej doktryny są tak proste i nie zachęcają do wybrednych apetytów .

Arbitralność takich interpretacji zdradza uwaga Gilla, że słoma oznacza tu

prawdziwą doktrynę, gdzie indziej fałszywą. Widzisz, zaczynasz podążać tą drogą i możesz nadać poszczególnym zwrotom niemal dowolne znaczenie. Cytując z 6:11: „Prawda jest taka, że ani słoma, ani lew sam w sobie nic nie znaczą, lecz zjadanie słomy przez lwa oznacza całkowitą zmianę przyzwyczajęń, a nawet natury, i dlatego jest odpowiednim symbolem”, oto sposób, w jaki to rozumie, „rewolucję, którą Ewangelia, proporcjonalnie do swego wpływu, wywołuje w warunkach społecznych, a następnie, z pewną aluzją, być może, jak poprzednio sugerowaną, do ostatecznego wybawienia” – i ma tam greckie określenie — *ktisis*, czyli irracjonalne stworzenie, „z niewoli zepsucia, któremu jest teraz poddawane ze względu na człowieka. A dziecko ssące będzie się bawiło na norze bolenia lub nad nią; na jaskini bazyliuszka odstawione od piersi dziecko wyciągnie lub położy rękę”.

Początek strony 12, według Lutra, Kalwina i Husa, jako dzieci, które miały włożyć ręce do jaskini antychrześcijańskich węży – jest to w rzeczywistości zwykła kontynuacja metafory, jak widzicie, jest to sposób, w jaki on to przyjmuje zaczyna się w wersecie 7 i wyraża dodatkową figurą zmianę, jaka nastąpi w społeczeństwie w wyniku dominacji prawdziwej religii – niszcząc nie tylko wpływy, ale umożliwiając bezpieczne życie.

Widzicie, to ostatnie stwierdzenie jest zgodne z jego poglądem: „Nie będą krzywdzić ani niszczyć na całej mojej Świętej Górze” i tak dalej. Z pierwszego zdania jasno wynika, że powyższy opis należy rozumieć w przenośni: wilk i baranek powinni leżeć razem, innymi słowy, aby nikt nie krzywdził ani nie niszczył w królestwie Mesjasza; lecz Aleksander, podobnie jak inni postmilowie, widzi warunki pokoju, które należy zapewnić w społeczeństwie poprzez szerzenie Ewangelii, być może z pewną aluzją do wyzwolenia stworzenia z niewoli zepsucia. Inaczej mówiąc, nie ogranicza się on tylko do relacji międzyludzkich, być może w jakiś sposób wpływa to także na samą kreację. Widzisz, nie byłoby aż tak dużej różnicy pomiędzy rozumieniem tego po-militarnym i przed-militarnym. Różnica polega na tym, jak te warunki zostaną ustanowione: czy zostaną ustanowione poprzez szerzenie Ewangelii w obecnym wieku? A może musimy czekać na powrót Chrystusa, a On to ustanowi po swoim powrocie?

Izajasz 11:6-9 z perspektywy młyna A

Dobra, to post-mil. Interpretację a-mil można znaleźć na stronach 18 i 19 swoich cytatów. Tekst pochodzi z EJ Young, tom 1, strona 390, akapit drugi, góra strony 18. Young mówi: „Jak mamy rozumieć słowa tego chwalebego proroctwa? Niektórzy uważają, że ten fragment po prostu przedstawia powrót do raj, tak jak powszechnie nauczali starożytni”. (Odniesienia znajdziesz w przypisie 13.) „Według starszych autorów te przejawy zmian w świecie zwierząt były po prostu liczbami wyrażającymi zmianę w samym człowieku; tak na przykład Kalwin, za pomocą tych obrazów, prorok wskazuje, że wśród ludu Chrystusowego nie będzie skłonności do wyrządzania sobie nawzajem krzywdy, ani okrucieństwa, ani nieludzkości. I bez wątpienia prorok pragnie nauczać, że nastąpi zmiana w naturze ludzkiej, ponieważ przyszłe błogosławieństwo będzie takie, w którym wiedza Pana obejmie ziemię, tak jak wody pokrywają morze. Jednocześnie należy zauważyć, że Izajasz kładł duży nacisk na same zwierzęta i już ten fakt pokazuje, że nie da się przeprowadzić szczegółowej interpretacji figuratywnej. Jeśli wszystko jest jedynie obrazowe, jaki jest sens tak szczegółowych stwierdzeń dotyczących zmian u zwierząt? Wydaje się również, że mamy tu do czynienia z paralelą lub porównaniem ze stanem sprzed upadku człowieka w grzech. Przed pojawieniem się grzechu na świecie zwierzęta były pomocą człowieka i zostały przez niego nazwane. Wszystko, co Bóg stworzył, było dobre; przynajmniej wrogość między człowiekiem a zwierzętami była nieznana.

Hengstenberg twierdzi, jak sądzę, słusznie i zgodnie z Pismem: „Gdzie nie było laski, nie było też lwa”. Czy nie jest tak, że w języku Izajasza: „lew będzie jadł słomę jak wół” – znajduje się refleksja nad przykazaniem i pozwoleniem udzielonym zwierzętom, aby każde zielone zioło miało być dla nich mięsem? Następny akapit znajduje się na stronie 391, następnej stronie. „Inne fragmenty Pisma Świętego również wskazują, że kiedy zło ustanie w racjonalnym stworzeniu, odbicie zła zniknie w nieracjonalnym stworzeniu (Izajasz 65:25, 66:22). Ta zmiana w nieracjonalnym stworzeniu implikuje oczywiście bardziej zdumiewającą zmianę wśród samych ludzi. Zwierzęta nie są już

sobie wrogie, ponieważ zło opuściło ludzi. Ludzie poznają Pana i odzwierciedleniem tego faktu wydaje się, że nawet wśród zwierząt nastąpi całkowite i całkowite ustanie wrogości. Można również zauważyć, że nawet w przypadku tej mniej lub bardziej dosłownej interpretacji, być może nie będziemy zmuszeni do naciskania wszystkich szczegółów. Nie musimy zakładać, że na przykład nastąpią zmiany fizjologiczne w budowie lwa. Jedyne, czego nauczano wyraźnie, to to, że zwierzęta nie będą polować na siebie nawzajem. Jest to, jak mówi Hengstenberg, „najwyższa granica zmian, jakie mają nastąpić dzięki błogosławionym rządóm Chrystusa. Tutaj następuje zmiana, o ileż większa wśród mężczyzn.” (Na górze strony 19.)

Kiedy jednak ta zmiana ma się pojawić? W odpowiedzi należy zauważyć, że Izajasz podkreślił fakt, że Mesjasz jest Księciem Pokoju. Kiedy Mesjasz zakończy swoje mesjańskie dzieło, i tutaj dochodzimy do tego samego stanowiska, jakie zajął Young w odniesieniu do Izajasza 2: „Kiedy Mesjasz zakończył swoje mesjańskie dzieło, w sercach ludzi zostaje wprowadzony pokój i o ile ludzie są wierni zasadom pokoju, które otrzymali od Mesjasza, tak więc błogosławieństwa tutaj przedstawione dostąpią”. Zatem do pewnego stopnia realizuje się to teraz, o ile ludzie są wierni zasadom, które otrzymali od Mesjasza – więc do pewnego stopnia spełnia się to teraz. Jednakże w całej pełni ten stan nie zostanie zrealizowany, dopóki ziemia nie zostanie pokryta wiedzą Pana, a stan ten będzie panował jedynie w Nowych Niebiosach i Nowej Ziemi, gdzie mieszka sprawiedliwość. Mówi więc, że w pewnym stopniu spełniło się to teraz, w takim stopniu, w jakim ludzie są wierni naukom Chrystusa; jednakże w swej pełni zostanie ona urzeczywistniona jedynie w Nowych Niebiosach i Nowej Ziemi.

Zwykle tak jest, może nie w 100%, ale zmierza w tym kierunku, ponieważ mówi: Jaki jest sens przedstawiania wszystkich zwierząt w formie figuratywnej, skoro tak naprawdę nie będzie to miało na nie wpływu? Chociaż mówi, że dopóki będzie istniał grzech, zwierzęta będą nadal takie, jakie są teraz – dopiero gdy grzech zostanie całkowicie usunięty, zwierzęta będą miały udział w tego rodzaju stanie.

Można to wywnioskować z tego, co mówi, ale nie mówi tego wprost. Ale widzicie, on mówi: „Jeśli ludzie będą wierni zasadom pokoju, na tyle uzyskają

„błogosławieństwa”. Jest to więc coś w rodzaju dyplomu kwalifikacyjnego. Wiesz, możesz wrócić, ale on mógłby powiedzieć: „Cóż, ludzie nie trzymają się wystarczająco dokładnie tego, co powinni, więc nie znajdziemy takich rezultatów”. Zatem wypychasz ten spokojny czas w stan wieczny.

Na dole strony 18 mojej ulotki, gdzie jest napisane: „Nie musimy być zmuszani do wciskania szczegółów”, jest to strona 391. Cóż, nie, tam on mówi: „Sam ten fakt pokazuje, że nie da się tego przeprowadzić szczegółowo interpretację figuratywną.” Czy o to właśnie chodzi? O nie, następne stwierdzenie: „Jeśli wszystko jest jedynie obrazowe, jaki jest sens takich szczegółów?” Tak, to jest na stronie 390, stronę wcześniej.

Ale, widzicie, on mówi, że proroctwo wypełniło się teraz częściowo, ale pełnia przychodzi w stanie wiecznym – to jest na początku strony 19. Następnie mówi: „,Gdziekolwiek jest grzech’ – mówi Bracker – ‘jest brak spokoju; tylko tam, gdzie króluje sprawiedliwość, panuje pokój. Z tego powodu opisany tutaj warunek – uwaga – „nie może mieć zastosowania do rzekomego tysiąclecia”. Dlatego wyklucza interpretację milenijną. „Zwolennicy teorii milenijnej utrzymują, że nawet podczas milenium ma miejsce grzech, gdyż po milenium narody zbiorą się do bitwy. Jednakże obraz, który mamy przed sobą, to taki, w którym nie ma grzechu, ale można w nim dostrzec najpełniejszy przejaw pokoju. Czytamy te słowa z wdzięcznymi sercami, bo wiemy, że pewnego dnia i my będziemy cieszyć się tymi błogosławieństwami w pełnym tego słowa znaczeniu, a będziemy się nimi cieszyć tylko dzięki dziełu Immanuela – tego, który narodził się z trzciny Jessego, który w wielka bitwa na Kalwarii zabił bezbożnego, aby samego siebie wydał na okup za grzechy, a jego imieniu niech będzie wszelka cześć, cześć i chwała”. To jest w 391.

Izajasz 11:6-9 Kiedy to proroctwo się spełni? Zadajcie więc pytanie, kiedy to proroctwo się spełni? Postmilowic mówią w obecnym wieku poprzez szerzenie Ewangelii, gdy skutki prawdziwej religii będą widoczne w społeczeństwie i w stworzeniu, te rzeczy się spełnią. Alexander sugeruje, że, jak zauważyliśmy, Delitzsch, który również był postmil, strona 12 twoich cytatów, Delitzsch na środku strony czytamy: „Ojcowie i tacy

komentatorzy jak Luter, Kalwin i Vitranga przyjęli wszystkie te postacie ze świata zwierząt jako symboliczne. Z drugiej strony, współcześni racjoniści rozumieją je dosłownie, ale całość uważają za piękny sen i życzenie. Jest to jednak prorocstwo” – zwróćcie uwagę na to, co mówi – „którego realizacji należy się spodziewać po tej stronie granicy między czasem a wiecznością i jak Paweł pokazał Rzymian 8, jest integralnym ogniwem w obecnym, z góry wyznaczonym kursie historii zbawienia. Wśród irracjonalnych stworzeń, od największych do najmniejszych, nawet wśród niewidzialnych, królują zaciekle konflikty i najdziksza żądza krwi. Ale kiedy Syn Dawida wejdzie w pełni w posiadanie swego królewskiego dziedzictwa, pokój w rajach zostanie odnowiony i wszystko, co jest prawdą w popularnej legendzie o złotym wieku, spełni się i potwierdzi – tak przedstawia prorok w tak cudownych kolorach.”

Tak mówią post-milowie w obecnym wieku poprzez szerzenie Ewangelii; a-mils powiedziałby częściowo w obecnym wieku, ale całkowicie w stanie wiecznym; podczas gdy przedmily powiedzieliby, że te warunki nie zostaną spełnione, dopóki Chrystus nie powróci i nie ustanowi Swojego królestwa, nie będzie rządził laską żelazną i nie ustanowi tych warunków na ziemi.

Teraz mówię to ogólnie o przed-milsach. J. Barton Payne ma swoje własne podejście: spójrz na stronę 15, na środku strony. Mówi o tym prorocztwie; mówi: „Okres wypełnienia 15”. Jeśli korzystaliście z jego *Encyklopedii prorocztw biblijnych*, wiecie, że dzieli on historię odkupienia, jak sądzę, można powiedzieć, na okresy i każdemu okresowi nadaje numer, tak że kiedy dojdzie do konkretnego prorocztwa, a on chce omówić wypełnienie, może po prostu odwołać się do liczby – to ciekawy schemat. Ale okres 15 w jego schemacie to Tysiąclecie. Mówi więc: „Okres spełnienia 15”, to jest tysiąclecie, „jak w Psalmie 96:12, radość natury w powrocie Chrystusa, Rzymian 8:21, a jednak” i oto jego zwrot: „Pismo wydaje się ograniczać obecne zachowanie dzikich zwierząt w ich stosunkach z ludźmi i udomowionymi zwierzętami ludzkimi. Nie wolno im niszczyć „na całej mojej świętej górze”, ale gdzie indziej lwy i wilki muszą być nie mniej mięsożerne, niż wydawało się przed Edenem lub poza nim. Sugeruje więc tak naprawdę dwie rzeczy. Mówi, że panujące tutaj warunki ograniczają się po prostu do

góry Syjon. Gdzie indziej zwierzęta prawdopodobnie pozostały takie, jakie są, ale jak widać, wyciąga on tę analogię z powrotem do Księgi Rodzaju i sugeruje, że warunki bierności wśród zwierząt ograniczały się do Ogrodu Eden. Poza Ogrodem Eden sytuacja prawdopodobnie wyglądała tak, jak obecnie. A więc ciekawa propozycja.

Izajasz 11:10 Mesjański chwalebny odpoczynek   OK, werset 10: „W owym dniu narodzi się korzeń Jessego”, zobacz, cofa się do wersetu 1, „który będzie sztandarem narodów; Do niego będą szukać narody, a jego odpoczynek będzie pełen chwały”. Werset 10 jest bardzo podobny do Izajasza 2:3, ponieważ 2:3 mówi o narodach przybywających na Syjon. 2:3 mówi: „I pójdzie wielu ludzi i powie: «Chodźcie, wstąpimy na górę Pana, do domu Boga Jakuba; i będzie nas uczył dróg swoich, i będziemy chodzić jego ścieżkami, bo z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo Pańskie z Jerozolimy”. Widzicie, mamy tu coś takiego: „korzeń Jessego będzie znakiem narodów, jego będą szukać narody”, a następnie werset kończy się słowami: „Jego odpoczynek będzie chwalebny”. Łacińska Wulgata przetłumaczyła to jako *grób*: „Jego grób będzie chwalebny”, „Jego odpoczynek – grób” i przyjęła to jako przepowiednię chwały Grobu Świętego w Jerozolimie, co jest tradycyjną interpretacją rzymskokatolicką. Ale jeśli spojrzeć na użycie słowa „odpoczynek” w języku hebrajskim, nigdy nie jest ono używane w znaczeniu grobu. Mówi o miejscu odpoczynku i wydaje się, że znacznie lepiej jest to zrozumieć w powiązaniu ze słowami Chrystusa: „Pójďte do mnie wszyscy, którzy jesteście spracowani i obciążeni, a Ja wam dam odpocznienie (Mat. 11: 28). Tak więc narody będą szukać Tego, który przyjdzie, a jego odpocznienie będzie chwalebne, w Chrystusie znajdą odpocznienie.

OK, pytanie lub komentarz na ten temat? Izajasza 11:1-10, jest to fragment dobrze znany i z pewnością bardzo interesujący. Moim zdaniem mówi to o okresie tysiąclecia.

Pytanie: Co to jest grób?

Odpowiedź: grób. Prawdopodobnie miejscem pochówku Jezusa jest Bazylika Grobu Świętego w Jerozolimie. To kwestionowane. Znajdował się w grobowcu ogrodowym za miastem, co wielu uważa za jego lokalizację. Ale grób to miejsce

spoczynku. [Uczeń coś wtrącił] Grób? Nie jestem pewny; nie zdziwiłoby mnie to, gdyby tak było. Nie jestem pewien co do etymologii słowa sepulcher. Ale łacińska Wulgata przetłumaczyła to jako miejsce pochówku „grób”, a nie po prostu „odpoczynek”.

Dobra? Zróbmy 10 minut przerwy, a potem zajmiemy się ostatnią częścią rozdziału.

Przepisane przez Naomi Toavs , 2009, Gordon College
Pod redakcją Carly Geiman
Zgrubna edycja autorstwa Teda Hildebrandta
Ostateczna edycja: dr Perry Phillips
Z ponowną narracją dr Perry'ego Phillipsa